

NA NARCIARSTWIE

BUDUJEMY NARTOWROTKI

Bardzo popularnym sportem w wielu krajach Europy stał się „skate-board”. Sport ten (czy też zabawa) przywędrował ze Stanów Zjednoczonych, a polega na zjeżdżaniu po pochyłym terenie lub po specjalnych torach na pojedynczej „wrotce” wyposażonej w niewielki pokład, na którym można stanąć, a kierowanie odbywa się przez pochYLENIE ciała jadącego.

Tajemnica popularności tego sportu wynika z tego, że dostarcza on wielu wrażeń, wyrabia zmysł równowagi i płynność ruchów (czyli stanowi świetny trening narciarski), a uprawiać go można często wprost po wyjściu z domu na wyasfaltowanym placu zabaw, bądź na pochyłej i gładkiej alejce.

Niska cena (około 10 dolarów) oraz seryjna produkcja kilku typów i rozmiarów nartowrotek powodują, że wszyscy mogą świetnie się bawić: dzieci, młodzież i dorośli. Są nawet przeprowadzane zawody w kilku konkurencjach (jazda figurowa, slalom), a prędkości osiągane podczas zjazdu na przygotowanym torze znacznie przekraczają 60 km/h.

W Polsce sport ten jest mało znany, lecz sądząc po tym, jakim zainteresowaniem cieszą się wśród młodzieży wrotki, należy przypuszczać, że i u nas znajdzie on wielu zainteresowanych. Warto spróbować, tym bardziej że konstrukcja naszej nartowrotki jest bardzo prosta, a koszt materiałów niewielki.

Nartowrotka zbudowana jest z trzech części, tj. pokładu—deski, do spodu której przymocowano za pomocą wkrętów przednie kółka wrotek wraz z ich osiami (rys. 1). Wrotki, które nadają się do naszego celu, muszą mieć przechylne osie kół (są takie do nabycia w sklepach sportowych po 375 zł).

Do nartowrotki wykorzystamy jedynie przednie kółka, a właściwie przednie wózki obu wrotek. W tym celu należy rozkręcić śrubę mocującą wózek przedni i tylny wrotki (śruba ta jest używana przy doborze długości wrotki do rozmiaru obuwia) i rozdzielić oba wózki. Następnie usuwamy z przedniego wózka pasek, który służył do mocowania

wrotki do buta. Pozostaje nam jeszcze wywiercenie 2 otworów $\varnothing 6$ mm w podstawie wózków wrotek — tak jak pokazano na rys. 2. Otrzymaliśmy w ten sposób 2 przednie wózki wrotek, które przymocujemy za pomocą 6 śrub z nakrętkami $M6 \times 20$ mm do pokładu.

Pokład wykonamy z grubej 18–20 mm sklejki lub z płyty stolarskiej, ewentualnie może to być dobrej jakości deska sosnowa. Po obrobieniu pokładu, zgodnie z rys. 1 wywiercimy w nim 6 otworów do umocowania 2 wózków wrotek. Otwory te powinny odpowiadać otworom w wózkach oraz odpowiedniemu ich zamocowaniu.

Następnie montujemy cały zestaw, tzn. przykręcimy wózki do dolnej części pokładu. Łby śrub powinny być zagłębione w pokładzie, a pod nakrętkę dajemy podkładkę oraz podkładkę sprężynującą. Nakrętki mocno dokręcimy.

Pomalowanie deski nie jest konieczne, lecz można to wykonać dowolną farbą olejną, bądź nitro, lakierem bezbarwnym, czy też nasycić drewno pokostem.

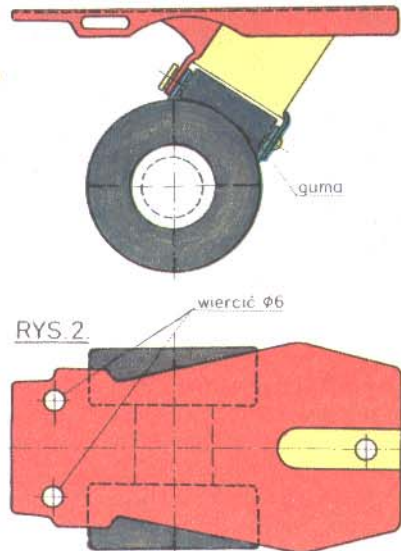
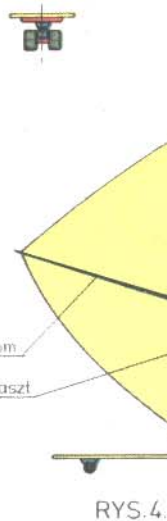
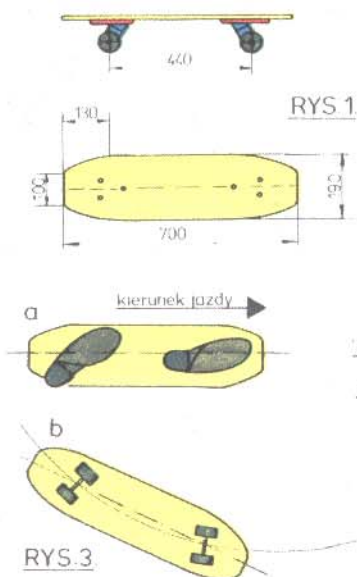
Należy jednak zwrócić uwagę na to, by powierzchnia pokładu była szorstka i nie powodowała ślizgania się obuwia.

Technika jazdy

Na wstępie należy zaznaczyć, że **na nartowrotkach nie wolno poruszać się po jezdniach i ulicach**, gdzie dopuszczony jest ruch kołowy, gdyż grozi to wypadkiem, często tragicznym w skutkach.

Podczas jazdy należy liczyć się z upadkiem (szczególnie podczas nauki), dlatego też dobrze jest ubrać się w grube, stare spodnie i nałożyć rękawiczki dla ochrony dłoni. Na nogi nakładamy obuwie sportowe o miękkiej gumowej podeszwie, np. trampki czy juniorki.

Na początek wybieramy teren o niewielkim nachyleniu, bądź zupełnie płaski. Położenie stóp na

pokładzie nartowrotki przedstawia rys. 3a – środek stóp powinien w przybliżeniu leżeć na podłużnej osi pokładu.

Ułożenie stóp, jak też wybór „nogi przedniej” (tzn. prawa, bądź lewa) zależy od przyzwyczajeń i indywidualnych upodobań osoby kierującej.

Stawiamy „przednią nogę” i lekko odpychamy się drugą nogą (podobnie jak na hulajnodze), a gdy

Nartowrotka zbudowana przez autora artykułu

zaczniemy jechać, stawiamy na pokładzie również drugą nogę.

Skrety wykonujemy przez pochylenie całego ciała w tę stronę, w którą chcemy skrócić – obciążamy w ten sposób prawą, bądź lewą stronę nartowrotki. Dzięki ukośnemu położeniu osi, do której przymocowana jest oś kółeczek, pionowa siła nacisku (a właściwie jej część) zamienia się na siłę poziomą, powodującą skręt par kółeczek przednich i tylnych. Dzięki temu, że pary kółeczek skracają w przeciwne strony (!) nartowrotka jedzie „wąskim śladem”, tzn. kółka tylnej pary poruszają się dokładnie po torze kółek przednich (rys. 3b).

Gdy po pewnym czasie nabierzemy wprawy i pewności w posługiwaniu się nartowrotką i będziemy potrafili poruszać się po dłuższych i o większym nachyleniu „stokach”, z pewnością stwierdzimy, że jest to naprawdę świetna zabawa i doskonały trening.

Na zakończenie tego zachęcającego do uprawiania nowego sportu artykułu, jako ciekawostkę, można podać fakt, że można jeździć na nartowrotce po dużym placu, czy pustym parkingu wykorzystując... siłę wiatru! Wystarczy jedynie wykonać maszt i żagiel taki jak do windsurfera (patrz MT nr 1 i 2/78), lecz nieco mniejszy (rys. 4). Długość masztu wynosi około 2,5 m; długość bomu – około 1,8 m. Zamocowanie masztu do pokładu musi umożliwiać pochylenie go wraz z żaglem pod dużym kątem w każdej płaszczyźnie.

Michał Zawodny